

Sygn. akt XI W 1904/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 października 2018 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie XI Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Michał Kowalski

Protokolant: Paulina Adamska, Monika Filaber

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach: 4 września 2018 roku, 5 października 2018 roku w W.

sprawy przeciwko **A. S. (1)**

córcie M. i E.

urodzonej (...) w P.

obwinionej o to, że:

w dniu 1 czerwca 2016 r. około godziny 12:55 w W. na ul. (...), kierując samochodem marki R. o numerze rejestracyjnym (...), dokonała postoju pojazdu na zieleni miejskiej, niszcząc rosnącą tam roślinność,

tj. o wykroczenie z art. 144 § 1 kw,

I. obwinioną A. S. (1) uniewinnia od popełnienia zarzucanego jej czynu;

II. na podstawie art. 119 § 2 pkt 1 kpw określa, że koszty postępowania ponosi Skarb Państwa.

Sygn. akt XI W 1904/17

UZASADNIENIE

A. S. (1) została obwiniona o to, że:

w dniu 1 czerwca 2016 r. około godziny 12:55 w W. na ul. (...), kierując samochodem marki R. o numerze rejestracyjnym (...), dokonała postoju pojazdu na zieleni miejskiej, niszcząc rosnącą tam roślinność,

tj. o wykroczenie z art. 144 § 1 kw.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 1 czerwca 2016 roku około godziny 12:55 w W. na ulicy (...), Straż Miejska ujawniła samochód marki R. o numerze rejestracyjnym (...), który zaparkowała w tym miejscu A. S. (1). Dokonała ona postoju pojazdu na terenie porośniętym roślinnością – trawą. Teren ten należy do Wspólnoty Mieszkaniowej (...).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o następujące dowody:

- wyjaśnienia obwinionej A. S. (2) - k. 68-69;
- zeznania świadka R. G. – k. 69;

- notatki urzędowe – k. 1, 6;
- dokumentację fotograficzną – k. 2;
- z akt sprawy XI W 1128/17 – notatkę urzędową ze zdjęciami (k. 1-2), plan (k. 30-31), wydruk z księgi wieczystej (k. 24-26).

Obwiniona A. S. (1) nie przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu. Wyjaśniła w szczególności, że w rejonie S. jest niewiele miejsc parkingowych; w jej ocenie - w miejscu, w którym zaparkowała pojazd, nie ma zieleni; teren ten należy do Wspólnoty Mieszkaniowej (...), nie zaś do (...) W..

Sąd zważył, co następuje:

Wyjaśnienia obwinionej co do faktu zaparkowania w przedmiotowym miejscu nie budzą wątpliwości. Nie są sporne. Także wyjaśnienia co do przeznaczenia terenu, na którym zaparkowała, są wiarygodne. Znajdują potwierdzenie w wyżej wskazanych dokumentach.

Zeznania biorącego udział w interwencji funkcjonariusza Straży Miejskiej R. G. są wiarygodne, znajdują w szczególności potwierdzenie w notatce urzędowej (k. 1) oraz dokumentacji fotograficznej (k. 2).

Sąd dał wiarę opinii sądowo-psychiatrycznej odnośnie obwinionej (k. 45-48), albowiem została ona sporządzona zgodnie ze wskazaniami wiedzy przez kompetentną osobę. Opinia biegłej jest jasna, pełna i nie zawiera sprzeczności. Wynika z niej, że stan psychiczny A. S. (1) nie zniósł ani nie ograniczał jej zdolności rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem, a poczytalność obwinionej nie budzi wątpliwości.

Sąd obdarzył nadto wiarą dokumenty, które zostały uznane na rozprawie za ujawnione. Nie zachodzą żadne okoliczności, które mogłyby podważyć ich wiarygodność, a strony ich nie kwestionowały.

Wykroczenie z art. 144 § 1 kw popełnia ten, kto na terenach przeznaczonych do użytku publicznego niszczy lub uszkadza roślinność lub też dopuszcza do niszczenia roślinności przez zwierzęta znajdujące się pod jego nadzorem albo na terenach przeznaczonych do użytku publicznego depcze trawnik lub zieleniec w miejscach innych niż wyznaczone dla celów rekreacji przez właściwego zarządcę terenu.

Przedmiotem ochrony określonym w art. 144 § 1 kw jest należyty stan roślinności na terenach przeznaczonych do użytku publicznego, w szczególności tereny zieleni zdefiniowane jako tereny urządzone wraz z infrastrukturą techniczną i budynkami funkcjonalnie z nimi związanymi, pokryte roślinnością, pełniące funkcje publiczne, a w szczególności parki, zieleńce, promenady, bulwary, ogrody botaniczne, zoologiczne, jordanowskie i zabytkowe cmentarze, zieleni towarzyszącą drogom na terenie zabudowanym, placom, zabytkowym fortyfikacjom, obiektom przemysłowym (art. 5 pkt 21 OchrPrzyrodU). Poprzez tereny przeznaczone do użytku publicznego należy rozumieć obszary stanowiące obszary stale lub okresowo dostępne dla ogółu społeczeństwa, tj. nieoznaczonej z góry liczby osób.

Za miejsce takie nie można uznać miejsca, w którym zaparkowała pojazd obwiniona – nie jest to teren przeznaczony do użytku publicznego. Jak wynika z materiału dowodowego, użytkownikiem wieczystym przedmiotowego miejsca jest Wspólnota Mieszkaniowa. Nie jest to więc zasadniczo teren dostępny dla ogółu społeczeństwa, tj. nieoznaczonej z góry liczby osób. Co prawda teren ten nie był ogrodzony do wyłącznego korzystania przez członków przedmiotowej Wspólnoty, ale potencjalnie tak mogłoby być. Wówczas w sposób także faktyczny nie byłby to teren dostępny dla ogółu społeczeństwa. Fakt, że teren nie jest ogrodzony nie zmienia w żadnym razie charakteru tego terenu jako przeznaczonego zasadniczo do użytku przez członków danej wspólnoty mieszkaniowej, a nie ogółu społeczeństwa.

Mając zatem na względzie powyższe, Sąd uniewinnił A. S. (1), od popełnienia zarzucanego jej czynu.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 119 § 2 pkt 1 kpw.